

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.III.20.138/2024/7.

Felperes:

Felperes1 (cím2)

Felperes képviselője:

Dr. Dely Levente ügyvéd (cím4)

Alperes:

Alperes1 (cím1)

Alperes képviselője:

Poharánszki Ügyvédi Iroda (Dr. Poharánszki István, Cím5)

Az ügy tárgya:

közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság és fellebbezett határozata:

Székesfehérvári Törvényszék 26.P.20.355/2023/12. számú ítélete

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes 14. sorszámú beadványa

felperes 17. sorszámú beadványa

Ítélet

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a keresetet teljes egészében elutasítja és mellőzi az elsőfokú ítélet perköltség viselésére irányuló rendelkezéseit.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 324.250 (háromszázhuszonnégyezer-kétszázötven) forint elsőfokú, és 396.000 (háromszázkilencvenhatezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felülbírálat alapjául szolgáló elsőfokú tényállás

[1] A felperessel szemben a közjegyző által 11026/Ü/3528/2020/5. szám alatt kibocsátott és 2020. szeptember 5-én jogerőre emelkedett fizetési meghagyás alapján a közjegyző 2020. november 25-én 11026/Ü/7912/2020/2. számon végrehajtási lapot állított ki. A végrehajtást az alperes mint végrehajtó 129.V.1560/2020. ügyszám alatt fogatosította.

[2] A közjegyző a felperes fizetési meghagyás kézbesítésével kapcsolatos kézbesítési kifogását és a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét visszautasította. A Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: törvényszék) a közjegyző végzéseit megváltoztatta és 2021. november 3-án kelt 1.Pkf.634.146/2021/4. számú határozatával a kézbesítési kifogásnak helyt adott, elrendelte a fizetési meghagyás ismételt kézbesítését, míg a 2021. december 8-án kelt 61.Pkf.636.011/2021/3. számú végzésével a végrehajtási eljárást felfüggesztette. A közjegyző a 11026/Ü/7912/2020/9. számú, 2021. december 7-én kelt végzésével a végrehajtási lapot visszavonta. Az alperes 2021. december 21-én felhívta a felperes munkáltatóját, hogy a korábban kiadott 38. sorszámú letiltás alapján további levonást ne eszközöljön, a végrehajtást kérőtől visszaérkezett tételeket pedig kezelje letétként.

[3] Az alperes 2022. május 24-én megkereste a közjegyzőt annak közlése iránt, hogy a végrehajtási lapot visszavonó végzés jogerőre emelkedett-e. A közjegyző arról tájékoztatta, hogy mivel a törvényszék a végrehajtást felfüggesztette, a végzés jogerőre emelkedését megállapítani mindaddig nem tudja, amíg a bíróság nem rendelkezik az eljárás folytatásáról.

[4] A felperes 2022. október 17-én az alperes végrehajtói irodájában személyesen megjelenve kérte a végrehajtási lap visszavonására tekintettel az alperes intézkedését a munkáltatói letétben kezelt összeg visszafizetése iránt. Az alperes tájékoztatta, hogy nem tud a végrehajtási lapot visszavonó végzés jogerőre emelkedéséről, ezért megkeresi a közjegyzőt. Az alperes megkeresésére a közjegyző 2022. november 2-án ismét arról tájékoztatta, hogy a végrehajtás felfüggesztése miatt a végrehajtási lapot visszavonó végzés jogerőre emelkedését nem tudja megállapítani, amíg a törvényszék nem rendelkezik az eljárás folytatásáról. Az alperes megkereste a törvényszéket is 2022. november 12-én, melyre válasz nem érkezett.

[5] A közjegyző 2023. április 26-án megküldte az alperesnek a végrehajtási lapot visszavonó végzés jogerőre emelkedését tanúsító végzését; amit az alperes 2023. május 2-án vett át.

[6] „A felperes az alperesi irodát több alkalommal felkereste, jegyzőkönyveket vetetett fel, kérte a letétként kezelt összeg visszautalását, majd ezek eredménytelensége után már jogi képviselőjével eljárva kereste meg az alperest. A felperes az ügyvédjével több alkalommal egyezett, elutazott hozzá az ügyvédi irodájába, illetőleg jogi képviselője útján 2023. augusztus 7-én soron kívüli intézkedést kért az alperestől.” Az alperes 2023. augusztus 16-án az ügyvédi meghatalmazás csatolását kérte, melynek 2023. augusztus 17-én történt csatolását követően augusztus 21-én tájékoztatta a felperes ügyvédjét, hogy a törvényszék a végrehajtást felfüggesztette és csak ezt követően tud a felperes igényével kapcsolatban intézkedni. A felperes ügyvédje 2023. augusztus 22-én csatolta a közjegyző – alperes számára ismert – végrehajtási lap visszavonásáról és jogerejéről szóló végzéseit. Az alperes 2023. augusztus 25-én az intézkedés érdekében a törvényszék végrehajtás felfüggesztését megszüntető végzésének csatolását kérte tőle, ha azzal rendelkezik.

[7] Az alperes 2023. augusztus 16-án ismét megkereste a törvényszéket annak közlése iránt, hogy a végrehajtás felfüggesztés alatt áll-e. 2023. augusztus 25-én a közjegyzőt is megkereste a felfüggesztést megszüntető végzés megküldése iránt. A közjegyző 2023. szeptember 5-én tájékoztatta az alperest arról, hogy a törvényszék „milyen tájékoztatást nyújtott” a végrehajtás felfüggesztésével kapcsolatosan.

[8] A felperes „2023. szeptember 8-án immár megnevezésében is” végrehajtási kifogást terjesztett elő. Ezt követően az alperes 2023. szeptember 14-én felhívta a felperes munkáltatóját a letétként kezelt összeg felperes részére való visszautalására. Egyidejűleg kiállította a díjjegyzékét és megállapította a 105. sorszámú jegyzőkönyvben az eljárás befejezését. A felperes részére a munkáltató 2024. (helyesen: 2023.) szeptember 18-án utalt vissza 411.000, - Ft-ot.

A kereset

[9] A felperes keresetében 250.000,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest végrehajtói jogkörben okozott kár megtérítés címén a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:548. és 6:549. § alapján.

[10] Keresetét arra alapította, hogy a felperes munkabéréből levont, munkáltató által letétként kezelt 411.000, - Ft visszautalása iránt az alperes a végrehajtási lap jogerős visszavonásáról történt 2023. május 2-i értesülése ellenére törvénysértő módon nem intézkedett. A felperes „számos alkalommal” kereste meg az alperest személyesen, ezért 9 nap szabadságot kellett kivennie. Ezt követően ennek eredménytelensége miatt jogi képviselőt vett igénybe, aki „valamennyi jogorvoslati lehetőséget kimerítette”, és „végül” – mivel erre sem teljesítette az alperes törvényes kötelezettségét – végrehajtási kifogást terjesztett elő. Ezt azonban az alperes rosszhiszeműen nem terjesztette fel elbírálásra a

bíróságnak, hanem ennek hatására feloldotta a zárolt összeget. A 250.000, - Ft összegű kárigénye a következőkből tevődött össze: a végrehajtási kifogásra megfizetett 15.000, - Ft illeték; a 411.000, - Ft visszautalt összeg után 2023. május 2-től szeptember 18-ig járó 32.869, - Ft késedelmi kamat; 75.000, - Ft ügyvédi munkadíj; az ügyvédjével való kétszeri egyeztetés miatt Helység1-Helység2-Helység1 viszonylatban felperült 37.131, - Ft útiköltség; és 90.000, - Ft távolléti díj a munkából kieső napokra. Érvelése szerint az alperes köteles lett volna a határozat azonnali végrehajtása érdekében a levont összeg visszafizetését elrendelni, mert a végrehajtási lap visszavonása egyúttal a felfüggesztés megszüntetését jelenti. Ezt elmulasztotta annak ellenére, hogy a felperes számos alkalommal volt személyesen az alperes irodájában és több kérelmet terjesztett elő, valamint a jogorvoslati lehetőségeit is kimerítette. Utalt arra, hogy a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 217. § (2) bekezdése alapján a kifogásolt intézkedéstől számított 15 napon belül terjeszthető elő végrehajtási kifogás, amit a végrehajtó 3 munkanapon belül köteles felterjeszteni a végrehajtást foganatosító bíróságnak, valamint a (4) bekezdés alapján az intézkedés bármely megtámadását kifogásnak kell tekinteni. Az alperes elmulasztotta a kifogás felterjesztését, a kifogásolt mulasztásnak eleget tett és ezzel próbálja igazolni saját mulasztását. Az alperes mulasztása okozott kárt a felperesnek, mert ha a végrehajtási lap jogerős visszavonásáról értesülve a levont összeget visszafizette volna, nem keletkezett volna késedelmi kamat igénye, nem kellett volna kifogást előterjeszteni, ügyvédet meghatalmazni és ezzel kapcsolatos költségeket viselnie.

Az ellenkérelem

[11] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

[12] Álláspontja szerint 2023. szeptember 13-ig mulasztás nem terhelte, mert hiába értesült a közjegyzőtől 2023. május 2-án a végrehajtási lapot visszavonó végzés jogerejéről, az eljárás felfüggesztés alatt állt. Annak megszüntetéséről nem kapott tájékoztatást, ezért nem volt jogi lehetősége intézkedni. Erről csak a törvényszék 2023. szeptember 13-án érkezett tájékoztatásából értesült, míg ekkor a szükséges intézkedést haladéktalanul megtette. Hivatkozott arra is, hogy a felperes nem merítette ki a rendes jogorvoslati lehetőségét, a Vht. 217. § szerinti végrehajtási kifogás jogát. Ez a Ptk. 6:549. § (2) bekezdése alapján a kártérítési kereset előfeltétele, melynek elmulasztása miatt a kártérítési felelősség általános feltételeinek vizsgálata szükségtelen. Előadta és iratokkal igazolta, hogy a felperes személyesen és ügyvédje útján mikor és mivel kereste meg, valamint a visszautalás érdekében a közjegyző és a törvényszék, valamint a felperes irányába milyen intézkedéseket tett. Kifejtette, hogy mivel végrehajtási kifogást a felperes csak 2023. szeptember 8-án kelt beadványában terjesztett elő, a kártérítési felelősség speciális feltétele (a rendes jogorvoslati lehetőség kimerítése) hiányzik. Hangsúlyozta, hogy egyrészt a törvényszék tájékoztatása és nem a felperes kifogása hatására intézkedett, másrészt a kifogást az intézkedés miatt okafogyottnak tartotta és a felperes a felhívása ellenére neki felróhatóan nem nyilatkozott a kifogás fenntartásáról, hanem kártérítési eljárást indított vele szemben. Kiemelte, hogy a per tárgya a tett alperesi magatartás vonatkozásában végrehajtási kifogást elbíráló bírósági határozat nincs. Vitatta a terhére rótt jogellenes magatartás és a károk közti okozati összefüggést, a károk bekövetkeztét és összegét, és ezek felperes általi bizonyítottságát. Hangsúlyozta, a felperes nem tett konkrét

tényállításokat az egyes kárigényeit illetően, és arra nem vagy nem megfelelő bizonyítékot szolgáltatott.

Az elsőfokú bíróság döntése és indokai

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 35.494, - Ft-ot és 34.500, - Ft perköltséget; ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte továbbá a felperest 275.610, - Ft perköltség alperes javára való megfizetésére.

[14] Határozatának indokolásában a Ptk. 6:519. §-ára, 6:548. § (1) bekezdésére és 6:549. § (2) bekezdésére utalással előjáróban rögzítette a vizsgálandó tényeket: az alperes tanúsított-e olyan magatartást vagy mulasztást, amellyel oksági kapcsolatban a felperesnél kár következett be, továbbá az alperes magatartása vagy mulasztása felróható volt-e, valamint a Ptk. 6: 549. § (2) bekezdésében írt speciális feltétel, azaz a rendes jogorvoslat kimerítése megtörtént-e.

[15] Megállapította, hogy az alperes jogsértő módon mulasztott, amikor a végrehajtási lap jogerős visszavonásáról 2023. május 2-án értesülve nem intézkedett a munkáltatói letét visszautalásáról. Kifejtette, hogy a Vht. 215. § (1) bekezdés alapján a törvény megsértésével kiállított végrehajtási lapot kell visszavonni és a kézbesítési kifogásnak helytadó másodfokú végzés miatt a végrehajtás elrendelésének a Vht. 13. § szerinti feltételei nem álltak fenn, mert a fizetési meghagyás nem volt jogerős. Erre tekintettel határozott a közjegyző a végrehajtási lap visszavonásáról. Ezen nem változtatott az a körülmény, hogy a törvényszék a végrehajtás felfüggesztéséről is rendelkezett. Emiatt súlytalan az alperes azon hivatkozása, hogy azért nem intézkedett, mert a felfüggesztett végrehajtás folytatásáról való rendelkezést várta a bíróságtól. Fogalmilag kizárt ugyanis „*egy nem létező*” végrehajtási eljárás felfüggesztésének megszüntetése, mert a visszavont végrehajtási lap a teljes végrehajtási eljárást, az abban foganatosított cselekményeket annulálja. Szükségtelen volt tehát az alperesnek a végrehajtás folytatásáról szóló rendelkezésre várni, mivel 2023. május 2-án értesült arról, hogy a végrehajtást meg kell szüntetnie a végrehajtási lap jogerős visszavonása miatt.

[16] Ezt követően vizsgálta, hogy a felperes a rendes jogorvoslati lehetőségét kimerítette-e, mivel ez a kártérítési kereset előfeltétele. Leszögezte, hogy 2023. május 2-át követően a felperesnek „*az összes bejelentése a végrehajtói iroda felé, illetőleg a személyes eljárása*” a Vht. 217. § (1) bekezdése szerinti végrehajtási kifogás ismérveinek felel meg. Utalt arra is, hogy a Vht. 217. § (4) bekezdése értelmében a végrehajtó intézkedése ellen bármilyen címen előterjesztett megtámadást kifogásnak kell tekinteni.

[17] Rögzítette, az alperes nem vitatta, hogy a felperes több alkalommal megkereste azzal a kéréssel, hogy a végrehajtási lap visszavonása miatt rendelkezzen a letét visszautalásáról, ám az alperes nem intézkedett a végrehajtás felfüggesztésére hivatkozással. A fenti

jogszabályhelyek alapján e felperesi bejelentéseket kifogásként kellett volna kezelnie és benyújtani a bírósághoz. Az alperes téves jogértelmezése folytán várakozott 2023. szeptemberéig a letét visszautalásával, és erre is csak azt követően került sor, hogy ekkor a felperes immár jogi képviselővel eljárva megjelölésében is végrehajtási kifogás tartamú beadványt nyújtott be.

[18] A törvényszék alperes által hivatkozott 2023. szeptember 7-én kelt tájékoztatásából megállapította: Az arról tájékoztatta az alperest, hogy a bíróság a közjegyző végzését megváltoztatva rendelkezett a végrehajtás felfüggesztéséről, és minden az eljárás folytatásával kapcsolatos intézkedésre az első fokon eljáró közjegyző jogosult és köteles. Tájékoztatta arról is, hogy a rendelkezésre álló iratok szerint a közjegyző a végrehajtási lapot már visszavonta.

[19] Fentiek alapján arra jutott, hogy az alperes téves jogszabályértelmezés folytán követett el mulasztást, amikor nem intézkedett a visszavont végrehajtási lap okán az eljárás megszüntetéséről és a letét visszautalásáról, míg a felperes élt jogorvoslati jogával, azaz a Ptk. 6: 549. § (2) bekezdés utolsó fordulataiban írt feltételt is teljesítette.

[20] Az egyes kártérítési tételeket vizsgálva a következőkre jutott:

A 2023. május 2-től szeptember 18-ig terjedő időszakra a letét 411.000, - Ft tőkeösszege után *késedelmi kamat* címén támasztott 32.869, - Ft összeget számszakilag tévesnek találta. A Ptk. 6:532. §-a alapján rögzítette, hogy a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, melynek mértéke a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése alapján a késedelembe esés időpontjától kezdődően a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyezik. Az érintett időszakban a kamat mértéke 13 % volt, így a 140 napos időszakra járó kamat mértéke helyesen 20.494, - Ft.

A 75.000, - Ft *ügyvédi munkadíjat* illetően megállapította, hogy a felperes által 2024. május 22-én bírói felhívás nélkül benyújtott perfelvételi irat a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 203. § (1) bekezdése alapján hatálytalan volt, melyről a felperest a perfelvételi tárgyaláson tájékoztatta is. Az ebben csatolt iratokat a felperes a perfelvételi tárgyaláson nem kívánta hatályosan benyújtani a Pp. 183. § (5) bekezdése szerinti pénzbírság lehetősége miatt. Rámutatott, az alperes összecszerűség vitatására is kiterjedő ellenkérelmének kézbesítésével a bíróság perfelvételi nyilatkozata megtételére külön felhívta a felperest, ám válasziratában ezt elmulasztotta. Az ügyvédi munkadíj mértékét alátámasztó bizonyíték ezért nem állt rendelkezésre és bizonyítatlan maradt.

A 15.000, - Ft végrehajtási *kifogás illetékének* összegéről megállapította, hogy az nem volt vitatott, és ez jogszabályban rögzített összeg.

A 90.000, - Ft *távolléti díj* vonatkozásában rámutatott, hogy ezt a felperes nyilatkozata szerint a munkáltatójától megkapta, ezért ez a felperesnél vagyoni hátrányként nem jelentkezett. Egyéb előadást pedig e körben nem tett, így ezen összeg is bizonyítatlan.

A 37.131, - Ft *útiköltség* körében kiemelte, a felperes nem tett előadást arról, hogy a felperes és ügyvédje közötti két utazásra mikor és milyen járművel került sor. Csupán annyit adott elő, hogy egyszer egy 2 literes benzines, másszor egy 2,5 literes dízel járműről van szó. Az

alperes vitatására is figyelemmel ezen igényt sem tartotta kellően alátámasztottnak, mivel az utazási időpont hiányában az alkalmazandó NAV norma nem ellenőrizhető, és az sem igazolt, hogy az milyen járművel történt, valamint semmilyen módon nem ellenőrizhető, hogy a felperesnek, illetve ügyvédjének ilyen összegű költsége merült fel a kapcsolattartással.

[21] Fentiek alapján a keresetből 35.494, - Ft összeget (késedelmi kamat és illeték) tartott megalapozottnak, és a felperes 15 %-os pernyertessége alapulvételével rendelkezett a Pp. 83. (2) bekezdése alapján a perköltség viseléséről. A felek által az ügyvédi munkadíj mértékéről csatolt iratokra és költségjegyzékre utalással a felperes 210.000,- Ft összegű igényének 15 %-át kitevő 32.250,- Ft és a kereseti illeték 15 %-át kitevő 2.250, - Ft, összesen 34.500, - Ft felperes számára való megtérítéséről, míg az alperes 324.250, - Ft összegű igényének 85 %-át kitevő 275.610, - Ft alperes számára való megtérítéséről határozott; külön-külön.

Az alperes fellebbezése

[22] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását, és erre figyelemmel a teljes elsőfokú perköltsége megítélését kérte. Másodlagosan az elsőfokú ítélet Pp. 381. § alapján való hatályon kívül helyezését kérte.

[23] Véleménye szerint az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon (BH2011. 309.) elsődlegesen nem a kártérítés érvényesítésének a Ptk. 6:549. § (2) bekezdésében írt speciális törvényi feltételét vizsgálta. Először kellett volna vizsgálni, hogy a végrehajtó sérelmezett tevékenységének mely részéhez kapcsolódik rendes jogorvoslat, és ezt a felperes igénybe vette-e. Hangsúlyozta, hogy a bíróság a végrehajtó felelősségét csak a kifogásolt cselekmény tekintetében, és a Vht.-ben meghatározott jogorvoslat, annak tartalma és keretei között eljárva vizsgálhatja. Amennyiben ugyanis a sérelmezett intézkedés ellen volt helye jogorvoslatnak, de azzal a felperes nem élt, akkor a kártérítési felelősség általános feltételeinek vizsgálata; így az alperesi magatartás jogsértő jellegének vizsgálata is szükségtelen. Az ítéltáblát ezért elsődlegesen a rendes jogorvoslat kimerítésére vonatkozó speciális előfeltétel tekintetében kialakított – általa tévesnek tartott – elsőfokú álláspont felülbírálatára kérte.

[24] Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy 2023. május 2-át követően a felperesnek az „*összes bejelentése a végrehajtó iroda felé, illetőleg személyes eljárása*” végrehajtási kifogásnak minősül és azt be kellett volna terjesztenie elbírálásra a bírósághoz. Hangsúlyozta, írásbeli ellenkérelmében részletesen előadta, hogy a felperes mikor, milyen okból, milyen kéréssel kereste meg az alperest személyesen és írásban. E bejelentéseket, kéréseket azonban nem lehet végrehajtási kifogásnak minősíteni még a Vht. 217. § (4) bekezdésére figyelemmel sem, mivel e rendelkezés nem jelenti azt, hogy bármilyen bejelentést, kérést végrehajtási kifogásnak kell tekinteni. A Vht. 217. § (1) bekezdésében foglaltak alapján ugyanis a végrehajtási kifogás a végrehajtási eljárásra érdemi kihatással bíró, jogszabálysértő cselekmény vagy mulasztás okozta jog- és érdeksérelem orvoslására szolgáló bírósági jogorvoslati eljárás. A kifogásra a Vht. 217. § (4) bekezdése formai és tartalmi követelményeket ír elő, így abban meg kell jelölni a kifogásolt intézkedést és azt, hogy a kifogást előterjesztő az intézkedés megsemmisítését vagy megváltoztatását milyen okból, mennyiben kívánja.

[25] Szerinte e szempontoknak megfelelő, végrehajtási kifogásnak minősülő „bejelentést” a felperes – a 2023. szeptemberi beadványát megelőzően – nem tett. Korábbi beadványaiban legfeljebb intézkedés iránti igényét fogalmazta meg, és egyik sem tartalmazza a kifogásolt intézkedést, mulasztást, valamint arra vonatkozó kérelmet, hogy milyen jogorvoslati döntés meghozatalát kéri az elbírálásra jogosulttól. A 2023. szeptember 8-i felperesi beadványt illetően pedig megalapozatlan az a következtetés, hogy ennek hatására történt az intézkedése, mivel arra az ellenkérelmében kifejtettek szerint a törvényszéknek az alpereshez 2023. szeptember 13-án érkezett 61.Pkf.636.011/2021/12. számú tájékoztatása alapján és folytán került sor.

[26] Érvelése szerint a végrehajtási kifogás formai és tartalmi követelményeivel kapcsolatos bírói gyakorlat alapján sem minősíthetők a felperes korábbi cselekményei végrehajtási kifogásnak, a rendes jogorvoslati lehetőség kimerítésének:

A Pécsi Ítéltábla Pf.20.011/2023/4. és Pf.20.175/2017/6. (BDT2018. 3853.) számú ítéletére hivatkozással kiemelte, hogy a jogorvoslati kérelemnek meg kell felelnie a tartalmát szabályozó Vht. 217. § (4) és (7) bekezdésében foglalt, valamint a Vht. 9. §-a folytán alkalmazandó Vht. 114. §-ban meghatározott alaki követelmények, továbbá a Vht. 217. § (2) bekezdésben írt 15 napos szubjektív és 3 hónapos objektív határidőkre vonatkozó előírásoknak. Csak az ennek megfelelően előterjesztett jogorvoslati kérelem elbírálására van a bíróságnak hatásköre. A fél a rendes jogorvoslat kimerítésére vonatkozó törvényi követelménynek csak az érdemi elbírálásra alkalmas módon, határidőn belül és a konkrét mulasztás orvoslása iránti kérelmet tartalmazó végrehajtási kifogás benyújtásával tesz eleget. A fél által – a sérelmesnek tartott mulasztást megalapozó tények ismeretében – csupán a végrehajtóhoz intézett kérelmét, felhívását nem lehet a rendes jogorvoslati lehetőség igénybevételének tekinteni. Rámutatott, hogy a hivatkozott eseti döntésekben foglaltakhoz hasonlóan jelen esetben is megállapítható: A felperes az alaki követelményeket nem teljesítő kéréseivel, illetve az elmulasztott intézkedésekkel szemben megtámadást nem tartalmazó beadványaival nem biztosított lehetőséget a bíróságnak a mulasztás fennállásának, az intézkedés elmaradása jogszerűségének elbírálására, és a jogorvoslati eljárás eredményeképpen a Vht. 217. § (7) bekezdése szerint a jogsértés tények megállapítása mellett a jogsértés korrigálása érdekében az elmulasztott intézkedés elvégzésére való utasítás meghozatalára. A 2023. szeptember 8-án kelt felperesi beadvány pedig elkésett, hisz – a felperes és az elsőfokú bíróság is – az alperes mulasztásának bekövetkeztét 2023. május 2. napjában határozta meg. Így (bár a 15 napos szubjektív határidő konkrét kezdete, azaz felperesi tudomásszerzés konkrét időpontja nem ismert) a 3 hónapos objektív határidő 2023. augusztus 2-án eltelt. Ezért a végrehajtási kifogást a bíróságnak hivatalból el kellett volna utasítania. Az érdemi elbírálásra alkalmatlan, elkésett végrehajtási kifogással pedig a rendes jogorvoslat kimerítése nem valósulhatott meg.

A Legfelsőbb Bíróság Pfv.20.173/2008. számú ügyére (EBH2008. 1878.) hivatkozással azt is kiemelte, hogy a rendes jogorvoslat kimerítésének követelménye csak akkor valósul meg, ha a benyújtott jogorvoslat formájában és tartalmában is alkalmas lehet az állított jogellenes magatartás jogorvoslati eljárásban történő korrigálására, az elmulasztott jogorvoslati lehetőséget a későbbi, más végrehajtási intézkedés elleni kifogás nem éleszti fel.

[27] A fentiek alapján tehát a kereset tárgyává tett mulasztás vonatkozásában a felperes nem merítette ki a rendes jogorvoslati lehetőséget, ami a végrehajtási kifogás benyújtását és annak érdemi elbírálását jelentette volna. E hiánynak pedig a kereset érdemi elutasítására kellett volna vezetnie. Az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályok megsértésével és a peranyagból levont helytelen jogkövetkeztetéssel jutott arra, hogy a kártérítési igény törvényi előfeltétele fennáll.

[28] A rendes jogorvoslat kimerítésén túl vitatta, hogy az alperest intézkedési mulasztás terheli. Álláspontja szerint a közjegyző 2023. májusában megküldött jogerős végzés ellenére a felfüggesztést alatt álló végrehajtásban mindaddig nem intézkedhetett, amíg az azt elrendelő törvényszéktől nem kapott tájékoztatást a felfüggesztés megszüntetéséről. Ez 2023. szeptember 13-án érkezett meg és akkor nyomban intézkedett is a feloldás és az eljárás befejezése érdekében. Hivatkozása szerint amíg párhuzamosan két eljárás van folyamatban és az egyikben fel van függesztve a végrehajtás, a másikban született döntés nem feltétlen hat ki az egyikben hozott döntésre. Tévesen minősítette az elsőfokú bíróság „nemlétezőnek” az adott végrehajtási eljárást, hisz az elrendelésre és a végrehajtási lap visszavonása előtt felfüggesztésre került. A Vht. 9. §-a folytán alkalmazandó Pp. 128. § (4) bekezdése alapján a felfüggesztés hatálya alatt minden érdemi intézkedés hatálytalan; így az alperes nem téves jogértelmezésben volt, hanem e rendelkezésnek megfelelően járt el. Hangsúlyozta, az alperes végrehajtást foganatosító szerv, míg a közjegyző és a bíróság az, aki határozhat a végrehajtás elrendelése és megszüntetése, a felfüggesztés és annak megszüntetése tárgyában. Az alperes csak azt teheti, amit jogszabály vagy a bíróságok előírnak számára. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság sem jelölt meg jogszabályi rendelkezést, amelynek alapján a felfüggesztett végrehajtásban jogcselekményeket kellett volna az alperesnek eszközölni és amely jogszabályt megsértett.

[29] Mulasztás, azaz jogsértő és kárfelelősséget megalapozó alperesi magatartás hiányában nincsenek azzal oksági kapcsolatban és összepszerűségben vizsgálendő kártételek sem. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az egyes kártételek vonatkozásában nem vette számba, hogy a különböző jogcímeken támasztott kártételek mennyiben állnak okozati összefüggésben az alperes terhére rótt mulasztással. Így nem tett eleget a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségének, és a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelő mérlegelési kötelezettség megsértésével határozott e körben is. Álláspontja szerint a rendes jogorvoslati lehetőség kimerítésének, a jogellenes magatartás és az okozati összefüggés hiányában valamennyi kártétel alaptalan, így jogszerűtlen azok összepszerűségének vizsgálata is.

[30] **A felperes fellebbezési ellenkérelme az alperesi fellebbezésre**

[31] A felperes az alperes fellebbezésével érintett részében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[32] Véleménye szerint a jogorvoslati lehetőség kimerítése hiányán alapuló fellebbezés figyelmen kívül hagyja, hogy a törvényszék „utasítására” a közjegyző a végrehajtási lapot visszavonta, amelynek jogerőre emelkedéséről az alperes 2023. május 2-án értesült. Kiemelte, hogy a felperes jogi képviselője útján 2022. december 7-én maga is kérte a végrehajtás felfüggesztését, ezért a képviseleti jog igazolására nem volt szükség, mivel meghatalmazása már ekkor csatolásra került, amit a többi irattal együtt 2023. május 2-án „nyilvánvalóan” megküldtek az alperesnek. Az alperes által hivatkozott törvényszéki tájékoztatásból pedig megállapítható, hogy a végrehajtási lap visszavonása egyúttal a felfüggesztés megszüntetését és egyben alperes intézkedési kötelezettségét is jelenti. Nem vitatható tehát az alperesi mulasztás sem. Hivatkozott a Vht. 217. § (2) és (4) bekezdéseire, melynek alapján a felperes bármilyen kifogását, panaszát végrehajtási kifogásnak kellett volna tekinteni és 3 munkanapon belül fel kellett volna terjeszteni. Ezt az alperes elmulasztotta és saját mulasztását próbálja felhasználni a felperes ellen. A felperes azonban „számos alkalommal szóban, írásban sérelmezte alperes mulasztását”, ám az alperes nem intézkedett és elbírálásra sem terjesztette fel a felperes kifogását. Amikor pedig fel kellett volna terjeszteni, maga eleget tett a kifogásnak.

A felperes fellebbezése

[33] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetének teljes egészében helytadó ítélet meghozatalát, másodlagosan az alperes javára megállapított elsőfokú perköltség mellőzését kérte.

[34] Véleménye szerint a 75.000, - Ft ügyvédi munkadíj és 90.000, - Ft távolléti díj vonatkozásában az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást. Egyértelmű, hogy a felperesnek az alperes felróható magatartása miatt ügyvédre volt szüksége, valamint a visszterhesség vélelme és a csatolt számlák alapján annak összecszerűségét és a távolléti díjat sem lehet bizonyítatlannak tekinteni. Ez vonatkozik az útiköltségre is. Szerinte a Pp. 202. § (2) bekezdésére és a Pp. 608. §-ára figyelemmel helytelen az elsőfokú bíróságnak az elektronikus úton benyújtott felperesi perfelvételi irat hatálytalanságára és az alperes papír alapon benyújtott perköltséget igazoló iratának hatályosságára vonatkozó álláspontja.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme a felperesi fellebbezésre

[35] Az alperes a felperes fellebbezésével érintett részében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Rámutatott, hogy a teljes felperesi követelésben való marasztalásra irányuló fellebbezési kérelem ellenére a – részben elutasított – késedelmi kamat címén támasztott kárigényre a fellebbezés tartalma nem terjed ki, ezért e körben felülbírálatnak nincs helye a Pp. 370. § (1) bekezdés alapján. A többi igényt pedig a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével, kellő indokolással utasította el.

[36] Az ügyvédi munkadíj címén támasztott kárigény bizonyítására bírói felhívás nélkül csatolt perfelvételi irat hatálytalanságát illetően rámutatott, hogy – egy esetleges pénzbírság terhe mellett – a felperes a perfelvételi tárgyaláson hatályosan csatolhatta volna, ám a bíróság tájékoztatása ellenére maga döntött úgy, hogy nem kívánja. Az irat pedig a Pp. 203. § (1) bekezdése alapján hatálytalan, mivel nem áll fenn a Pp. 202. § (2) bekezdésében írt kivétel, mert az nem tartalmaz keresetváltoztatást. Hangsúlyozta, már ellenkérelmében is kifogásolta, hogy sem tényállítást, sem bizonyítékot nem adott elő a felperes arra nézve, hogy a 75.000, - Ft kiadás mikori esedékességgel, milyen megbízás alapján merült fel. A számlák tartalmát illetően kiemelte, hogy csupán egy 30.000, - Ft és egy 60.000, - Ft összegű, tárgyában „*egyéb jogi szolgáltatás*” megjelölésű, és 2022. augusztusi 9-i, 2022. október 12-i kiállítású számlát csatolt. Kizárt ezeknek az alperesi mulasztással való összefüggése, hisz maga a felperes is személyesen először 2022. október 17-én kereste fel az alperest, míg az ügyvéd csak 2023. augusztus 7-i levelében lépett fel az alperes felé. A 2022. július 22-én kelt ügyvédi megbízási szerződést illetően pedig kiemelte: Egyrészt az az alperessel szembeni perindításra és perbeli képviselőre szól, így legfeljebb jelen perben való perköltség igény alapja, de nem kárigény alapja lehet. Másrészt ellentmondásos az abban rögzített „*129.V.1560/2020/104. számú végrehajtás*” megjelölés, mert a 104-es sorszám a 2023. szeptember 14-én kiállított díjjegyzékkel keletkezett, amely a 2022. júliusi megbízási szerződés idején nem létezett.

[37] A távolléti díj és útiköltség címén támasztott kárigény tekintetében kiemelte: a fellebbezés semmilyen konkrét indokot nem tartalmaz az ítéleti megállapítás helytelenségére, és már ellenkérelmében is kifogásolta, hogy ezekre sem tényállítást, sem bizonyítékot nem adott elő a felperes: a távolléti díjjal kapcsolatos igénye konkrétan mely 9 napot érinti, azt mi igazolja, és az egynapi távolléti díj összegének munkáltatói igazolásából igénye miként következik, ha pedig ezt megkapta, akkor milyen kár érte. Míg az útiköltség esetében sincs sem konkrét tényállítás, sem bizonyíték arra nézve, hogy ezek mikori utazások, hogy határozta meg.

[38] Az alperesi perköltséget érintő fellebbezési kérelem vonatkozásában rámutatott, hogy az elektronikus kapcsolattartás alól a Pp. 608. § (1) bekezdése kivételt képeznek a tárgyaláson csatolható iratokra. A felszámításához csatolt ügyvédi tényvázlat, megbízási szerződés, munkadíj kimutatás pedig a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdései értelmében a tárgyaláson akár szóban is előadható, illetve bemutatható. Az alperes tehát hatályosan számította fel perköltségét.

A tényállás ítéltábla általi kiegészítése

[39] Az ítéltábla az elsőfokú periratok alapján az elsőfokú tényállást az alábbiakkal kiegészíti:

[40] A felperes ügyvédje – meghatalmazás csatolására utalással – 2022. december 7-én kérte a törvényszéket a felfüggesztés megszüntetésére vagy a közjegyző erre való utasítására arra hivatkozva, hogy a közjegyző tájékoztatása szerint erre csak a törvényszék jogosult.

[41] A törvényszék 2023. április 12-én kelt Pkf.9. sorszámú végzésével – a közjegyző 23. sorszámú megkeresésére hivatkozással – tájékoztatta a közjegyzőt: a végrehajtás felfüggesztése tárgyában a törvényszék mint másodfokú bíróság járt el az elsőfokon eljáró közjegyző végzésével kapcsolatban, és a megváltoztatás folytán úgy kell tekinteni, mintha azt a közjegyző függesztette volna fel; így minden további az eljárás folytatásával kapcsolatos intézkedés megtételére az elsőfokon eljáró közjegyző jogosult. A közjegyző 2023. szeptember 5-én kelt átiratával – magyarázat nélkül, pusztán – a törvényszék e tájékoztatását küldte meg az alperesnek akkor, amikor az alperes 2023. augusztus 25-én megkereste őt 99. sorszámú iratával a végrehajtás felfüggesztését megszüntető végzés megküldése érdekében.

[42] A közjegyző – a törvényszék fenti Pkf.9. sorszámú tájékoztatását követően – a 2023. április 26-án kelt 25. sorszámú végzésével állapította meg, hogy 2022. január 7-én jogerőre emelkedett a 9. sorszámú végrehajtási lap visszavonását elrendelő végzése. A jogerőt tanúsító végzést ekkor – az alperesen kívül – megküldte a felperesnek (adós) és a törvényszéknek is; e tényrt feltüntette a jogerőt megállapító végzésében is.

[43] A felperes ügyvédje 2023. július 27-én kereste meg a közjegyzőt azzal, hogy az alperesnek a végrehajtási lapot visszavonó végzést kézbesítették-e, kérte intézkedését és tájékoztatását; nyilatkozott a közjegyző felé az űrlapon, hogy érvényes meghatalmazással rendelkezik. A közjegyző e megkeresés alapján 2023. július 27-én kelt végzésével tájékoztatta a felperes ügyvédjét, hogy a jogerőt megállapító végzést az alperesnek 2023. május 2-án kézbesítették.

A felperes ügyvédje 2023. augusztus 7-én kelt alpereshez intézett beadványában kérte az alperes haladéktalan intézkedését a munkáltató által levont összeg visszautalása érdekében a végrehajtási lap visszavonására tekintettel, amit már 2023. május 2-án átvett és már akkor intézkedni kellett volna. Ez akkor elmaradt és azt a tájékoztatást adta az adós, hogy nem kapott értesítést a végrehajtási lap visszavonásáról. A csatolt közjegyzői igazolás bizonyítja, hogy azt átvették. Erre tekintettel soron kívüli intézkedést kért azzal, hogy ennek elmaradása esetén „*jogi útra tereli az ügyet.*”

[44] Az alperes 2023. augusztus 16-án kelt 93. sorszámú felhívására a felperes ügyvédje által augusztus 17-én csatolt ügyvédi meghatalmazás 2023. május 22-én kelt és a 129.V.156/2020. (helyesen: 129.V.1560/2020.) számú végrehajtási eljárásban való képviselőre terjedt ki. A beadványban csupán a meghatalmazás csatolását jelentette be.

[45] Az alperes 2023. augusztus 21-én 96. sorszám alatt adott tájékoztatására a felperes ügyvédje által augusztus 22-én benyújtott beadványhoz a felperes csatolta a közjegyző végrehajtási lapot visszavonó és jogerejét tanúsító végzését. A beadványban közölte, hogy ezeket az alperes 2023. május 2-án megkapta, és a végrehajtás a Vht. 211. § alapján törvény erejénél fogva megszűnt. Kérte az alperes „*azonnali szíves intézkedését*” az adóstól levont összeg visszautalása iránt azzal, hogy „*Haladéktalan intézkedését várom!*”

[46] Az alperes 2023. augusztus 25-én kelt 99. sorszámú, a végrehajtás felfüggesztésének megszüntetéséről szóló esetleg rendelkezésre álló határozat csatolására vonatkozó felhívását követően nyújtotta be a felperes ügyvédje a 2023. szeptember 8-án kelt és az alpereshez szeptember 9-én érkezett végrehajtási kifogás megnevezésű beadványát, melyet a Székesfehérvári Járásbírósághoz címzett és az alperes augusztus 21-én kelt 96. sorszámú intézkedésére utalással a Vht. 217. §-ára hivatkozással nyújtott be. Ebben előadta, hogy az alperes 2023. május 2-án értesült a végrehajtási lap visszavonásáról, ennek ellenére nem intézkedett a lefoglalt összeg visszautalásáról. A jogerős végzés megküldése után pedig arra hivatkozással nem intézkedett, hogy a törvényszék felfüggesztette a végrehajtást, noha a közjegyző által visszavont végrehajtási lap folytán a végrehajtás megszűnt. Kérte a járásbíróságot, hogy utasítsa az alperest a visszautalásról való haladéktalan intézkedésre.

[47] Az alperes 2023. augusztus 16-án kelt, a törvényszékhez 94. sorszám alatt intézett megkeresésére a törvényszék Pkf.12. sorszámú tájékoztatása az alpereshez 2023. szeptember 13-án érkezett meg. Ebben a törvényszék megismételte a közjegyző 2023. áprilisi megkeresésére április 12-én a közjegyzőnek megküldött Pkf.9. sorszámú átíratában adott tájékoztatást. Ezt kiegészítette – nyilvánvalóan a közjegyző 2023. április 26-án a törvényszéknek is megküldött végrehajtási lapot visszavonó határozat és jogerejéről való értesítése alapján – azzal, hogy az elsőfokon eljáró közjegyző a rendelkezésre álló iratok szerint a végrehajtási lapot visszavonta.

[48] Az alperes 2023. szeptember 14-én a munkáltató felé való 103. sorszámú intézkedéssel egyidejűleg 104. sorszám alatt kiállította díjjegyzékét, 105. sorszám alatt jegyzőkönyvet állított ki az eljárás befejezéséről a bírósági végrehajtási ügyvitelről és pénzkezelésről szóló 1/2002. (I.17.) IM rendelet (a továbbiakban: Vűsz.) 33. § d) pontjára hivatkozással. Továbbá 106. sorszám alatt egyidejűleg tájékoztatta a felperest, hogy a törvényszék megküldte a szükséges dokumentumot, ezért intézkedett az összeg feloldása iránt és kérte a felperes nyilatkozatát a végrehajtási kifogás fenntartását illetően. A felperes az alperesnek nem válaszolt; az alperessel szembeni jelen kártérítési igény érvényesítésére 2023. szeptember 22-én meghatalmazást adott ügyvédjének és a fizetési meghagyás iránti kérelmet 2023. szeptember 28-án nyújtotta be.

Az ítéltábla döntése és indokai

[49] A fentiek szerint kiegészített tényállásra is figyelemmel az alperes fellebbezése alapos, míg a felperes fellebbezése megalapozatlan.

[50] Az ítéltábla először a kereset jogalapjára is kiterjedő **alperesi fellebbezést** vizsgálta. E körben előljáróban leszögezi, hogy a közhatalom gyakorlásával okozott kár megtérítése iránti igény megalapozottságához a Ptk. 6:549. § (2) bekezdése és 6:548. § (1) bekezdése kettős

követelményt támaszt. Egyrészt a kártérítési felelősség Ptk. 6:519. §-ában meghatározott általános feltételeinek fennállását, másrészt a rendes jogorvoslat kimerítését. E két törvényi feltétel *együttes (konjunktív)* fennállásának követelményére tekintettel pedig az egyik hiánya önmagában megalapozatlanná teszi a kártérítési igényt. Ez azt jelenti, hogy a rendes jogorvoslati lehetőség igénybevételének elmulasztása önmagában kizárja a kárigény alaposságát, és a kártérítési felelősség általános feltételeinek (köztük a közhatalom gyakorlásával okozott jogsértés ténye) további vizsgálata mellőzhető a kereset elutasítását kimondó ítélet meghozatalához. Ez fordítva is igaz, azaz önmagában a kártérítési felelősség általános feltételeinek (köztük a jogsértő alperesi magatartás) hiánya is megalapozatlanná teszi a kárigényt. Lényeges ugyanakkor, hogy magának az általános kártérítési felelősség fennállásához is a Ptk. 6:519. § alapján több együttes (konjunktív) törvényi feltétel fennállása szükséges: egyrészt – a felperes bizonyítási érdekébe tartozóan – a jogsértő alperesi magatartás megvalósulása, a kár bekövetkezése és összege, valamint az érvényesített károk és a jogsértőnek állított alperesi magatartás közti okozati összefüggés; másrészt – az alperes bizonyítási érdekébe tartozóan – az esetlegesen jogsértő magatartás felróhatósága alóli kimentés sikertelensége. Összességében tehát mindezen konjunktív feltételek fennállása szükséges a kereset alaposságához azzal, hogy a felróhatóság alól való kimentés kivételével mindegyiket a felperesnek kell bizonyítani.

[51] Alapvetően helyesen hivatkozott arra az alperes, hogy elsődlegesen a rendes jogorvoslat kimerítésének speciális feltételét szükséges (célszerű) vizsgálni, míg ennek hiányában a kártérítési felelősség egyéb – általános – feltételeinek vizsgálata szükségtelen. Ám a fent ismertetett feltételek konjunktivitása (együttessége) miatt nem teszi az ítéletet jogszabálysértővé, ha a bíróság először az általános kártérítési felelősség valamelyik elemét vizsgálja, és azután tér át a speciális feltétel, majd a kárfelelősség további általános feltételeinek vizsgálatára. A törvény mindezen *együttes* feltételek vizsgálati sorrendjét nem határozza meg. A feltételek konjunktivitása folytán pedig a bíróság maga határozhatja meg, hogy melyeket vizsgálja és valamelyik feltétel hiányában a továbbiakat egyáltalán vizsgálja-e. A rendes jogorvoslati lehetőség – jelen esetben nem vitásan a Vht. 217. §-a szerinti végrehajtási kifogás – kimerítésének feltétele tekintetében pedig az ügy sajátosságainak is jelentősége lehet. Így annak megítéléséhez, hogy állt-e alkalmas rendes jogorvoslati eszköz a jogosult rendelkezésére az állított jogsértő magatartás és azzal okozott kár elhárítására, adott esetben a jogsértő magatartás fennállta és főként mibenléte vizsgálatát igényelheti. Jelen esetben az ügy sajátossága, hogy a kereset az alperes meghatározott időpontban bekövetkezett intézkedési kötelezettsége elmulasztásában jelöli meg a jogsértő alperesi magatartást. Ezért az ítéltábla adott esetben nem tartotta jogsértőnek és célszerűtlennek sem, hogy az elsőfokú bíróság a mulasztással megvalósult alperesi jogsértés elkövetésének tényét vizsgálta először.

[52] Az alperesi jogsértés elkövetése tekintetében alaptalan volt az alperes fellebbezése. A végrehajtási lap kiállításával ugyanis a bíróság/közjegyző a végrehajtást rendeli el annak Vht. 13. §-ában meghatározott törvényi feltételeinek fennállása esetén, míg e feltételek hiányában a Vht. 19. § (1) bekezdése alapján a végrehajtás elrendelése iránti kérelmet el kell utasítani a végrehajtási lap kiállításának megtagadásával. A Vht. 211. §-ában szabályozott végrehajtási lap visszavonására pedig akkor kerül sor, ha a végrehajtási lap korábban törvénysértően lett kiállítva, azaz a végrehajtás elrendelését a végrehajtási lap kiállításának megtagadásával el kellett volna utasítani. A jogerős visszavonó végzés tehát azt jelenti, hogy nincs elrendelt végrehajtás, amelynek keretében és alapján az adós vagyonára bármilyen kényszerintézkedés

foganatosítható; lényegében a perjogi hatályon kívül helyezéshez és megszüntetéshez hasonlítható jogintézményről van szó. Ebből következően a végrehajtási lap jogerős visszavonása egyrészt érdemben az adóssal szembeni végrehajtói kényszerintézkedések jogalapját (törvényességét) vonja meg, másrészt eljárásjogilag a végrehajtást érdemben befejezi a Vüsz. 33. § d) pontja alapján. Rámutat az ítéltábla, hogy az alperes az eljárást befejező 105. sorszámú jegyzőkönyvet maga is a Vüsz. 33. § d) pontjára alapítottnan állította ki, azaz tisztában volt azzal, hogy a végrehajtási lap jogerős visszavonása a végrehajtási ügyet érdemben befejezi. Az általa hivatkozott 2023. szeptember 13-án érkezett törvényszéki tájékoztatásra e jogkövetkezmény beállításához és a jogkövetkeztetés levonásához nem volt szükség, hisz e tényről az alperes már 2023. május 2-án tudomás szerzett. Az alperes intézkedési kötelezettsége tehát ekkor bekövetkezett és ennek elmaradása jogsértő mulasztást valósított meg. Kiemeli az ítéltábla, hogy az alperes mindvégig a jogsértés hiányát állította és felróhatóságának hiányára a perben nem hivatkozott; így az alperes téves jogértelmezése kapcsán a felróhatóság kérdését az ítéltábla sem vizsgál(hat)ta.

[53] Az ítéltábla alaposnak találta viszont az alperesnek a végrehajtási kifogás mint rendes jogorvoslati lehetőség elmulasztására, és ezáltal a kártérítési felelősség egyik konjunktív feltétele megvalósulásának hiányára vonatkozó érvelését.

[54] E körben előjáróban az ítéltábla rámutat, hogy az elsőfokú ítélet mind tényállásában, mind jogi indokolását tekintve hiányos. A kereset ugyanis csupán általánosságban a felperes „számos személyes eljárására”, az ügyvédje általi „jogorvoslati lehetőség kimerítésére” hivatkozott, ám konkrétumként csak a „végül” 2023. szeptember 8-án kelt végrehajtási kifogást tünteti fel. Megjegyzi az ítéltábla, hogy ebből következően a felperes a 2023. szeptember 8. előtti cselekvéseit maga sem tekintette végrehajtási kifogásnak. Az elsőfokú ítélet pedig – pusztán a Vht. 217. § (4) bekezdésére utalással – ugyanilyen általánosságban hivatkozik ezekre, és konkrétan csak a 2023. szeptember 8-i keltű végrehajtási kifogást nevezi meg. Nem állapítható meg az elsőfokú ítéletből, hogy az ezt megelőző melyik, mikori és milyen tartalmú felperesi vagy ügyvédje általi cselekményeket tekintett végrehajtási kifogásnak minősülőnek és milyen okfejtés alapján. Míg a 2023. szeptemberi végrehajtási kifogás alperesi védekezésre kiterjedő jogi értékelése nem történt meg. Az elsőfokú ítélet arra vonatkozó ugyancsak általános utalása pedig, hogy a – pontosan meg nem határozott – felperesi cselekményeket az alperes nem vitatta, önmagában és alapvetően téves, iratellenes. Az alperes ugyanis – a felperessel ellentétben – ellenkérelmében tételesen előadta és okiratokkal igazolta, hogy mikor, milyen történések voltak, valamint a 2023. szeptember 8-át megelőzőek vonatkozásában tagadta azok végrehajtási kifogásnak minősülését; míg a végrehajtási kifogásként valóban elismert beadványról kifejtette, hogy annak a végrehajtást foganatosító bíróság általi elbírálása szerint a felperesnek felróható okból nem történt meg. Mindezekkel szemben a felperes válasziratában egyrészt a szeptembert megelőző időszakra alperes által előadott tényeket lényegtelennek tartotta; másrészt ezeket nem vitatta; harmadrészt nem tett tényállítást arra, hogy az *alperes által előadottakon kívül* máskor és más tartalommal is fellépett volna az alperessel szemben, és végül a szeptemberi kifogás kivételével jogi érvelést sem fejtett ki a korábbi cselekményei rendes jogorvoslati minősége alátámasztására.

[55] A fentiek miatt egészítette ki az ítéltábla a tényállást, valamint megállapította, hogy nem vitatottnak csak az alperes által konkrétan előadott történéseket lehet tekinteni. Ezek vonatkozásában pedig konkrétan vizsgálni kell, hogy a rendes jogorvoslat igénybevételével kapcsolatos törvényi feltétel teljesült-e. Ez akkor állapítható meg, ha 1.) az adott végrehajtói jogsértő magatartással (jelen esetben az intézkedési mulasztással) okozott kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, vagy 2.) a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati eszközöket a károsult igénybe vette. Előbbi akkor áll fenn, ha az adott jogsértő magatartás tekintetében nincs rendes jogorvoslati lehetőség, vagy van ugyan, de az nem alkalmas a kár elhárítására. Utóbbi vonatkozásában pedig lényeges, hogy a rendelkezésre álló alkalmas jogorvoslati lehetőség kimerítése a kárigény érvényesítésének objektív feltétele, azaz annak elmulasztása tekintetében a felróhatóságnak nincs jelentősége. A rendelkezésre álló alkalmas jogorvoslati lehetőség kimerítése akkor valósul meg, ha a jogorvoslat benyújtásra kerül, mégpedig oly módon, hogy az formai és tartalmi szempontból is alkalmas lehet a jogsértőnek állított végrehajtói intézkedés jogorvoslati eljárás keretében történő korrigálására.

[56] A végrehajtói jogkörben okozott kárigény vonatkozásában a Vht.-nak A végrehajtás foganatosításával kapcsolatos jogorvoslatok című XVI. Fejezetében szabályozott végrehajtási kifogás jogintézménye rendes jogorvoslati eszköznek minősül, mivel az a Vht. 217. § (1) bekezdése alapján a végrehajtónak a végrehajtási eljárás szabályait és a végrehajtási kifogást előterjesztő jogát vagy jogos érdekét lényegesen sértő intézkedése, illetőleg intézkedésének elmulasztása (a továbbiakban együtt: intézkedése) ellen terjeszthető elő. A mulasztás esetében a Vht. 217. § (7) bekezdése alapján kérhető a bíróságtól a lényeges jogszabálysértés tényének megállapítása és a végrehajtónak az elmulasztott intézkedés elvégzésére való utasítása. E rendelkezések alapján megállapítható, hogy az adott jogsértő alperesi mulasztás vonatkozásában a felperesnek rendelkezésre állt jogorvoslati eszköz a végrehajtási kifogás benyújtása útján. Ez alkalmas is a jogsértő mulasztás és következményeinek elhárítására, hisz annak alapján a bíróság a Vht. 217/A. § (1) és (5) bekezdései alapján soron kívüli eljárás keretében a végrehajtót az ésszerű időn belül [lásd. Vht. 217. § (6) bekezdés c) pontja] meghozni elmulasztott intézkedés elvégzésére utasíthatja. Igénybevételével tehát mind az intézkedés elmulasztása, mind annak késedelme által okozott kár elhárítható. Emellett az adott esetben láthatóan az intézkedés elmulasztását nem végrehajtói tétlenkedés, hanem a végrehajtó – tévesnek bizonyult – helytelen jogértelmezése okozta. Így e vitás jogkérdés eldöntésére épp a végrehajtó eljárása fölött törvényességi felügyeletet gyakorló végrehajtást foganatosító bíróság által elbírálható végrehajtási kifogás mint jogorvoslati eszköz szolgálhat.

[57] A végrehajtási kifogás mint jogorvoslati kérelem tekintetében azonban a Vht. 217. § (2) és (4) bekezdése formai és tartalmi követelményeket támaszt, valamint arra a Vht. 9. §-a folytán a beadványok alakiságára vonatkozó eljárásjogi szabályok is kiterjednek. Így jelen esetben kifogásnak a mulasztástól vagy az arról való tudomásszerzéstől számított 15 napos szubjektív és a mulasztástól számított 3 hónapos objektív jogvesztő határideje van. A kifogásnak emellett a jogorvoslati kérelmek általános követelményeinek is meg kell felelni, egy a jogorvoslati szervhez intézett, határozott kérelmet kell tartalmaznia, megjelölve, hogy mely végrehajtói intézkedést támad, milyen okból és a jogorvoslati fórumtól milyen döntés meghozatalát kéri. A képviselő útján való eljárás esetén a Pp. 67. § (1) bekezdése alapján a képviseleti jogot az első fellépés alkalmával a meghatalmazás csatolásával igazolni kell, és a Vht. 217. § (3) bekezdésében foglaltakból is kitűnően a kifogást írásban kell benyújtani a végrehajtónál. Rámutat az ítéltábla, hogy e jogorvoslati eszközről és feltételeiről az adós már

végrehajtási lapon tájékoztatást kap a Vüsz. 3. számú melléklet 12.5. pontja alapján. Továbbá a felperes a végrehajtónál a pénz visszautalása érdekében történt 2022. október 17-i személyes eljárásáról felvett jegyzőkönyvben erről külön is tájékoztatást kapott.

[58] Mindezen szempontokra figyelemmel az ítéltábla a konkrét esetre vonatkozóan a következőket állapította meg: A felperes a 2022. októberi személyes eljárásából tudomással bírt arról, hogy a munkáltatói letétben lévő összeg visszautalása érdekében szükséges intézkedés akadályát – akkor helyesen – az alperes a végrehajtási lapot visszavonó közjegyzői végzés jogereje tanúsításának hiányában látja. A 2023. április 26-án megtörtént (25. sorszámu) közjegyzői jogerősítésről hozott végzés a felperesnek is egyidejűleg kiadásra került, és a közjegyzői végzés azt is tartalmazta, hogy az a végrehajtónak is megküldésre került. A felperesnek tehát tudnia kellett, hogy a végzés jogerősítése megtörtént, arról az alperes is értesítést kapott, valamint azt is észlelnie kellett, hogy észszerű időn belül a saját munkáltatója a pénzt számára nem utalta ki. Semmilyen adat (sem felperesi konkrét tényállítás) sincs arról, hogy a felperes ezt követően bármilyen, akár személyes cselekményt tett volna az alperes felé. Csupán arról van tényadat, hogy 2023. május 22-én ügyvédi meghatalmazást adott a végrehajtó alperes előtti eljárásra. A felperesi ügyvéd viszont még ehhez képest is több, mint 2 hónap múlva, csak 2023. augusztus 7-én lépett fel az alperesnél és július 27-én a közjegyző felé a jogerősítő végzés alperesnek való kézbesítése pontos időpontjának tisztázása céljából. Mindebből az következik, hogy semmilyen akadálya nem volt annak, hogy a felperes a 2023. április 26-án kiállított közjegyzői jogerő tanúsítvány birtokában, az elmulasztott végrehajtói intézkedés tudatában a törvényes 15 napos határidőn belül az ügyvéd 2023. május 22-i megbízása helyett, de legalábbis azzal egyidejűleg végrehajtási kifogást nyújtson be határidőben a végrehajtó mulasztása miatt, azaz rendes jogorvoslati lehetőségét igénybe vegye.

[59] A felperes 2023. augusztus 7-től a végrehajtási kifogás 2023. szeptember 8-i keltű előterjesztésig eltelt további 1 hónap alatt tett cselekményeit illetően pedig a következő megállapítások tehetők:

[60] A 2023. augusztus 7-i jogi képviselő által benyújtott beadvány tartalma kizárólag az alperesnek címzett, az ő intézkedése iránti indokolt kérelemnek minősíthető, mely maga is ennek nem teljesítése esetére helyezi kilátásba „*jogi út*” igénybevételét; a felperes jogi képviselője tehát maga sem tekintette és szánta azt a bírósághoz intézett jogorvoslati kérelemnek. E beadvány tekintetében az alperes helyesen vizsgálta a Pp. szerinti alaki követelményeknek való megfelelést és a képviseleti jog igazolását, amit a Vüsz. 40. § (2) bekezdése külön is előír. Alaptalan a felperes azon hivatkozása, hogy arról az alperesnek tudnia kellett, hisz maga a felperesi ügyvéd is a végrehajtó előtti eljárásra csak 2023. május 23-án kapott meghatalmazást, valamint a végrehajtó sem a közjegyző előtti fizetési meghagyásos eljárásban és végrehajtás elrendelése iránti eljárásban, sem a törvényszék előtti fellebbezési eljárásban félként nem vesz részt, továbbá egyetlen rendelkezésre álló közjegyzői vagy törvényszéki iratban sem került feltüntetésre a felperes (adós) jogi képviselője (szemben a jogosult, végrehajtást kérő jogi képviselőjével). Ebből következően a felperes ügyvédje mulasztott és csak 2023. augusztus 17-én az alperes jogszerű felhívására csatolt meghatalmazással tette alkalmassá beadványát az érdemi intézkedéshez.

[61] A felperes ügyvéd útján benyújtott 2023. augusztus 22-én kelt beadványa ismételtén csupán az alpereshez intézett, az ő intézkedése iránti kérelmet tartalmaz a végrehajtási eljárás megszűnésére való hivatkozásra alapítottnak; annak ellenére, hogy az alperes a 2023. augusztus 21-én kelt 96. sorszámú iratában immár a törvényszék végrehajtást megszüntető végzését jelölte meg intézkedési akadállyal.

[62] Mindezek után – még az alperes 96. sorszámú iratához képest is 15 napon túl –, de mindenképp az alperes 2023. május 2. napjában megjelölt intézkedési mulasztásához képest, sőt a felperesnek a mulasztásról való tudomásszerzéséhez képest is 3 hónapon túl terjesztett elő a felperes 2023. szeptember 8-án – tartalma alapján is – végrehajtási kifogásnak minősülő jogorvoslati kérelmet. Ezt megelőzően a felperes a kára elhárítására alkalmas és rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségét nem vette igénybe.

[63] A 2023. szeptember 8-án kelt és az alpereshez szeptember 9-én érkezett végrehajtási kifogás jogi értékelése körében az ítéltábla előjáróban leszögezi, hogy ennek elbírálása az erre hatáskörrel rendelkező járásbíróság részéről nem történt meg. Tény tehát, hogy a kártérítési igény feltételét képező jogorvoslati eljárás lefolytatására nem került sor. Ezzel kapcsolatban az ítéltábla rámutat, hogy a végrehajtási kifogás mint jogorvoslati kérelem vonatkozásában a Vht. nem tartalmaz olyan előírást, hogy annak a sérelmezett intézkedésben eljáró szerv nem tehet maga eleget. Az intézkedési mulasztás pedig jellegében is olyan jogsértés, amely esetében az intézkedés megtétele a jogsértést orvosolhatja. A felperes – az alperes által ugyan vitatottan – maga is azzal érvelt, hogy a végrehajtási kifogásának hatására intézkedett az alperes. Ez egyébként önmagában is azt támasztja alá: azzal, hogy ezt megelőzően a felperes nem élt végrehajtási kifogással, maga mulasztotta el a kára elhárítására alkalmas jogorvoslati eszköz igénybevételét. Nem vitás, hogy a kifogást követően az alperes 5 napon belül intézkedett és a felperes nyilatkozatát kérte a végrehajtási kifogás fenntartásáról, melyre a felperes nem válaszolt (a jogsértés megállapítására sem módosította végrehajtási kifogásának kérelmét). A felperes ennek és a pénz munkáltatói átutalásának tudatában adott 1 héten belül meghatalmazást a kártérítési igény érvényesítésére és 2 héten belül benyújtotta fizetési meghagyás iránti kérelmét. Mindezekre figyelemmel az állapítható meg, hogy egyrészt a felperes maga sem kívánta a végrehajtási kifogás felterjesztését és elbírálását, másrészt ekkor már maga sem tartotta a végrehajtási kifogását a jogsérelme elhárítására alkalmas eszköznek. Ez utóbbinak azonban alapvetően az az oka, hogy a felperes a megfelelő időben nem élt a jogsérelme elhárítására alkalmas jogorvoslati lehetőségével.

[64] Mindezek alapján az ítéltábla arra jutott, hogy a felperes elmulasztotta a rendes jogorvoslati lehetősége kimerítését, ezért az alperes kártérítési felelősségének megállapításához szükséges egyik törvényi feltétel fennállásának hiányában a kártérítési igénye megalapozatlan. Ebből következően az elsőfokú bíróság tévesen ítélte meg a felperesnek a késedelmi kamat címén és a végrehajtási kifogásilletéke címén támasztott kárigényeket, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet ebben a részében a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet ebben a részében is elutasította.

[65] Az alperesi fellebbezésben e kártételek tekintetében az okozati összefüggéssel kapcsolatban írtak további vizsgálata emiatt szükségtelen volt. Az ítéltábla ezért csupán megjegyzi: A Ptk. 6:48. § szerinti késedelmi kamat a kötelezett pénztartozása késedelmes teljesítésének objektív jogkövetkezménye. Jelen esetben az alperesnek a felperes felé nem pénzfizetési, hanem intézkedési kötelezettsége volt, ám a kár mibenléte az elsőfokú eljárásban nem volt vitatott. A felperesnél költségként felmerült végrehajtási kifogás illetve tekintetében viszont az oksági kapcsolat nem állapítható meg. A kifogás elbírálása nem történt meg és a fent kifejtettek szerint ezt a felperes sem kívánta, azt maga is „szükségtelen” költségnek nevezte, így annak visszatérítését igényelheti az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 81. § (4) bekezdésére figyelemmel. Míg ha a kifogás elbírálásra került volna, akkor az illeték elkésztettség miatti visszautasítás esetén az Itv. 80. § (1) bekezdés *k)* pontja alapján igényelhető vissza, érdemi elutasítás esetén a kifogás megalapozatlansága miatt felmerülő költségről van szó, végül a kifogás alapossága esetén az az Itv. 43. § (8) bekezdése alapján visszajárt volna.

[66] A **felperes elsődleges fellebbezési kérelme** tekintetében az ítéltábla rámutat, hogy eleve az előadottak esetleges alapossága sem vezethet a fellebbezési kérelem teljesítésére, mivel a rendes jogorvoslat kimerítése hiányában a kártérítési keresetnek egyetlen elemes sem foghat helyt. Emellett az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló és figyelembe vehető bizonyítékok Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti hiánytalan és okszerű mérlegelésével állapította meg e körben a tényállást, és a Pp. 346. § szerinti indokolási kötelezettségét is kellő mértékben teljesítette. A felperes fellebbezése az egyes elutasított kárigényei tekintetében – az ügyvédi munkadíj címén támasztott kárigénnyel kapcsolatos bizonyítékokra vonatkozó eljárási jogszabálysértés kivételével – nem tartalmaz felülbírálatra alkalmas konkrét indokot, pusztán a bizonyítékok felülmérlegelését célozza, amelyre az ítéltábla nem látott okot.

[67] Alaptalanul sérelmezte a felperes a 2024. május 22-én 11. sorszám alatt az elsőfokú bíróság felhívása nélkül benyújtott perfelvételi irathoz csatolt okirati bizonyítékok kirekesztését. A Pp. 183. § (1) bekezdésében foglalt definíció alapján ugyanis a bizonyíték csatolása perfelvételi nyilatkozatnak minősül, amely perfelvételi iratban vagy perfelvételi tárgyaláson terjeszthető elő. A perfelvételi irat előterjeszthetőségét azonban a Pp. 203. § (1) bekezdése és 202. § (1) bekezdése korlátozza. Annak benyújtására főszabály szerint csak a bíróság felhívása esetén és alapján kerülhet sor; míg e szabály megsértésével benyújtott perfelvételi irat és perfelvételi nyilatkozat hatálytalan a Pp. 202. § (3) bekezdése és 203. § (1) bekezdése alapján. E szabályok alól csak a Pp. 202. § (2) bekezdésében foglalt eset képez kivételt, mely szerint *keresetváltoztatás és ezzel összefüggő* perfelvételi nyilatkozat bírói felhívás nélkül is bármikor hatályosan előterjeszthető a perfelvételi szakban. A keresetváltoztatás fogalmát a Pp. 7. § (1) bekezdés 12. pontja határozza meg, melynek értelmében a kereset jogcímének, illetve a kereseti kérelemnek a megváltoztatása minősül keresetváltoztatásnak.

[68] A felperes azonban a hivatkozott beadványban egyiket sem változtatta meg, csupán a változatlan jogcímen érvényesített és változatlan kereseti kérelmének bizonyítására csatolt bizonyítékot, azaz az *eredeti keresetével összefüggő* perfelvételi nyilatkozatot adott elő. A bizonyítékai ezért hatálytalanok, azaz nem vehetők figyelembe. Helyesen rekesztette ki tehát az elsőfokú bíróság e bizonyítékokat a tényállás megállapítása során, és helytállóan jutott arra a rendelkezésre álló és figyelembe vehető peradatok alapján, hogy az ügyvédi költség formájában felmerült kártételt a felperes nem bizonyította. Mind a kár felmerülte, mind összege, mind pedig az alperesi jogsértéssel való okozati összefüggés bizonyítatlan maradt. Ezek bizonyítására a felperes – alperes által vitatott – pusztá állítása, de a fellebbezésben hivatkozott visszterhesség vélelme is alkalmatlan.

[69] A **felperes másodlagos fellebbezési kérelme** is megalapozatlan. A perköltség felszámítása nem esik a perfelvételi nyilatkozat fogalma alá, így nem vonatkozik rá a Pp. 202-203. §. Épp emiatt tekintette az elsőfokú bíróság – helyesen – a felperes 11. sorszámú beadványában foglalt felperesi perköltség felszámítást hatályosnak. A perköltség felszámítására irányuló nyilatkozat megtételére a fél a Pp. 81. § (3) bekezdése alapján a tárgyalás berekesztéséig bármikor jogosult, valamint a törvény alaki szabályt sem határoz meg, azaz írásban és szóban is előterjeszthető. Az írásbeli előterjesztési módra határoz meg a törvény a Pp. 608. § (1) bekezdésében a jogi képviselővel eljáró fél esetében formai követelményt a kötelező elektronikus kapcsolattartás előírása útján. E szabály alól azonban kivételt képez a Pp. 608. § (1) bekezdésének utolsó tagmondatában szereplő eset, azaz a tárgyaláson csatolt/csatolható irat. A tárgyaláson jelenlévő fél tehát kötelező elektronikus kapcsolattartás esetén is benyújthat papíralapú iratot. Mivel ez a törvény által megengedett, nem minősül az elektronikus kapcsolattartás megsértésének, ezért nem vonatkozik rá a Pp. 618. § (1) bekezdése szerinti hatálytalanság jogkövetkezménye. Az alperes tehát hatályosan terjesztette elő a perfelvételi tárgyaláson csatolt iratok útján az elsőfokú perköltségigényét, és az elsőfokú bíróság helyesen vette azt figyelembe a perköltségről való rendelkezése körében.

[70] A fentiek alapján a felperes mindkét fellebbezési kérelme megalapozatlan volt, ezért a felperesi fellebbezéssel érintett körben az érdemben helyes elsőfokú ítélet Pp. 383. § (2) bekezdése alapján való megváltoztatásának nem volt helye.

[71] Mindezek alapján a felperes elsőfokon teljes pervesztesnek, és másodfokon mind a felperesi, mind az alperesi fellebbezés vonatkozásában is teljes pervesztesnek minősül. Ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes alperes felszámított első- és másodfokú perköltségének megtérítésére, valamint a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján a felperes terhén marad saját perköltsége. Az alperes javára megítélt perköltség az ügyvédi képviselétével felmerült és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján a csatolt iratokkal igazolt bruttó 324.250, - Ft elsőfokú, az alperesi fellebbezésre felszámított bruttó 222.250, - Ft és a felperesi fellebbezéssel szembeni fellebbezési ellenkérelemre felszámított bruttó 158.750, - Ft ügyvédi munkadíjból, valamint 15.000, - Ft fellebbezési illetékből tevődik össze.

Dr. Maurer Ádám sk.
a tanács elnöke

Dr. Zsitva Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig sk.
bíró